

Китоби Дониёл — Рақами ҳафтоду чор

Кушодани муаммои нубувватӣ: зиштиҳои Ҳизқиёл, калисои рӯзи охир ва нишони ҳайвон

Jeff Pippenger

2024-02-07

Чор нафрати боби ҳаштуми Ҳизқиёл боис мегарданд, ки роҳбарияти калисои Лаодикияи Худо дар рӯзҳои охир ба офтоб сачда оварад ва ба ин васила нишони ваҳширо қабул намояд. Боби баъдӣ, ки ҳамон рӯъёст, онҳоро дар калисои Худо дар рӯзҳои охир ба тасвир мекашад, ки мӯҳри Худоро қабул мекунанд. Хоҳар Уайт ба мо мефаҳмонад, ки мӯҳргузори боби нӯҳуми Ҳизқиёл ҳамон мӯҳргузори, ки дар боби ҳафтуми Ваҳй ба тасвир оварда шудааст. Худо қавмеро дар насли сеюм ва ҷаҳоруми он доварӣ мекунад, ва чор нафрати Ҳизқиёл он чор насли исёнро муайян месозанд, ки дар соли 1863 оғоз ёфтанд, хангоме ки адвентизми Лаодикия як қалбакии ду лавҳи Ҳабаққуқро ҷорӣ намуд, ки ҳамчун рамзи муносибати аҳдӣ миёни Худо ва қавми Ў дода шуда буданд, ҳамон тавре ки ду лавҳи Даҳ Аҳком дар ибтидои Исроили қадим дода шуда буданд.

Гӯсолаи тиллоии Ҳорун тасвири қалбакӣ буд, рамзи исёне, ки маҳз дар он хангом зоҳир гардид, ки Худо ду лавҳаро, ки тасвири ҳақиқии рашқро ифода мекунанд, падид меовард. Гӯсолаи тиллоии Ҳорун намунаи ҷадвали қалбакии соли 1863 буд, ки «ҳафт замон»-и Ибодот бисту шашро аз паём, ҳамроҳ бо дигар пешгӯиҳои замонӣ, хориҷ карда буд. Пас, адвентизми Лоудикийӣ дар оғози таърихи худ тасвири рашқро барпо намуд, чунон ки Ҳорун дар таърихи ибтидои Исроили қадим карда буд, ва чунон ки Еробъом дар таърихи ибтидои подшоҳии шимолии Эфроим карда буд.

«ҳафт замон»-и Ибодат (Левит) бисту шаш аввалин пешгӯии замон буд, ки Миллер ба дарки он роҳнамоӣ ёфт, ва он аввалин гавҳари замони нубувватӣ буд, ки дар исёни соли 1863 канор гузошта шуд. Соли 1863 оғози пӯшонидани гавҳарҳои хоби Миллер ва ворид сохтани гавҳарҳо ва тангаҳои қалбакӣ буд. «Ҳафт замон» ҳамон санги кунҷе буд, ки бинокорон рад карданд. Дар соли 1863 ин касоне буданд, ки бинокорони маъбади миллерӣ будаанд ва санги кунҷи «ҳафт замон»-ро канор гузоштанд, вале дар айёми охир он санг акнун сари кунҷ гардидааст. Он санг Санги Асрҳоро намояндагӣ мекард, ва ҳамчунин тавассути он рӯзе низ намояндагӣ мешуд, ки Худованд онро офарида буд, зеро он рамзи оромии шанбе барои замин буд. Дар соли 1844, адвентизми миллерӣ низоми бардурӯғи ибодати Ёробъомро мазамнат намуд ва аз «маҷлиси масхаракунандагон», ки бар ноумедии аввал «шодӣ мекарданд», чун шуд.

Бинокорон огоҳ карда шуданд, ки ҳеҷ гоҳ ба «ҷамоати масхаракунандагон» бознагарданд, чунон ки ба пайғамбари яҳудӣ дастур дода шуда буд, ки ба Ерусалим аз роҳе дигар аз он роҳе, ки ӯро ба соли 1844 оварда буд, баргардад. Роҳе, ки ӯро ба соли 1844 оварда буд, ҳамон роҳе буд, ки ӯ аз он берун омада буд, яъне протестантизм; ва дар он таърих протестантизм ба протестантизми муртад табдил ёфта буд. Ба бинокорон амр карда шуд, ки

ҳаргиз ба «чамоати масхаракунандагон» бознагарданд, ва ба онҳо дастур дода шуд, ки аз таоми онҳо нахӯранд ва аз оби онҳо нанӯшанд. Бинокорон дар соли 1840 китоби хурдеро, ки дар дасти фаришта буд, хӯрда буданд, ва он таом дар даҳони онҳо ширин буд.

Хӯрдану нӯшидани нубувват усули ба коргирифташуда барои омӯзиши Китоби Муқаддасро ифода мекунад. Ба миллериён роҳи мушаххасе барои омӯзиши Каломи Худо дода шуда буд, ва он қоидаҳо паёми тамоман дигаре аз Китоби Муқаддасро ба вучуд оварданд, назар ба он чи илоҳиётшиносони протестантизми муртад ва католикият бо усули фосиди худ ба вучуд оварданд. Бинокорон, ки ҳамчунин ҳамон набии яҳудӣ мебошанд, набояд баргашта, аз усули на протестантизми муртад ва на католикият бихӯранд ё бинӯшанд. Набии яҳудӣ маҳз ҳамин корро кард, ва ба ин васила муайян намуд, ки адвентиизми Лаодикия низ дар соли 1863 айнан ҳамин корро хоҳад кард; зеро дар соли 1863 онҳо барои рад кардани татбиқи Миллер нисбат ба «ҳафт замон» аз далелҳои илоҳиётии протестантизми муртад истифода бурданд ва ба ин тартиб суратҳои рашии Ҳорун ва Ёробъомро барпо намуданд. Пас, насли аввали адвентиизми Лаодикия оғоз ёфта буд.

Пас аз он ки пайғамбар аз Яҳудо бо Ёробъом муошират кард, ӯ ба сафари бозгашт ба Яҳудо оғоз намуд, вале ҳаргиз ба он ҷо нарасид. Ин пайғамбар Адвентиизми Лоудикиягиро намояндагӣ мекунад, ки, мувофиқи илҳом, дар соли 1856 ба ҳаракати Миллерӣ ворид гардид. Хоҳар Уайт ҳеҷ гоҳ аз шиносо кардани Адвентиизм ҳамчун Лоудикия ақибнишинӣ накард, ва ҳеҷ далели Китоби Муқаддас вучуд надорад, ки Лоудикия ҳаргиз тағйир ёбад. Ашхосе ҳастанд, ки аз таҷрибаи шахсии лоудикиягии худ берун меоянд, аммо ҳамчун калисо Лоудикия бояд аз даҳони Худованд қай карда шавад, зеро Лоудикия маъноӣ «қавме доваришуда»-ро дорад. Адвентиизм аз ин таъриф истифода мебарад, то даъво кунад, ки он калисоеро намояндагӣ мекунад, ки дар давраи доварӣ дар муқаддасгоҳи осмонӣ вучуд дорад. Дар кӯрии худ онҳо ҷанбаи Доварии Тафтишотии маъноӣ Лоудикияро эътироф мекунанд, аммо наметавонанд Доварии Иҷроиро, ки ба равшанӣ дар номи онҳо инъикос ёфтааст, бубинанд.

Ва ба фариштаи калисои Лоудикия бинавис: Инро Омин мегуяд, Он Шохиди амин ва ҳақ, ибтидои офариниши Худо: Ман аъмоли туро медонам, ки на сард ҳастӣ ва на гарм; кош сард мебудӣ ё гарм. Пас, азбаски нимгарм ҳастӣ, ва на сард ва на гарм, туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард. Зеро мегуӣ: «Ман сарватмандам, ва дорой андӯхтаам, ва ба ҳеҷ чиз муҳтоҷ нестам»; ва намедонӣ, ки ту бадбахт, ва мискин, ва камбағал, ва кӯр, ва урён ҳастӣ. Ваҳй 3:14–17.

Пайғамбари яҳудӣ оқибат ҳамроҳи пайғамбари козибе, ки ӯро фиреб дода буд, то аз таоми вай бихӯрад ва аз нӯшокии вай бинӯшад, дафн мешавад. Ҳар дуи онҳо дар як қабр қарор мегиранд, ва пайғамбари дурӯғини Байт-Ил (калисои қалбакӣ) хангоми мурдани ӯ, вайро «бародар» меномад.

Ва андар Байт-Ил набаре пири аҳли нубувват сукунат дошт; ва писаронаш омада, тамоми аъмолеро, ки марди Худо он рӯз дар Байт-Ил ба ҷо оварда буд, ба ӯ ҳикоят карданд; суханонеро низ, ки ӯ ба подшоҳ гуфта буд, ба падари худ бозгӯ намуданд. Ва падарашон ба онҳо гуфт: «Ӯ аз кадом роҳ рафт?» Зеро писаронаш дида буданд, ки он

марди Худо, ки аз Яхудо омада буд, аз кадом роҳ рафтааст. Ва ӯ ба писаронаш гуфт: «Харро барои ман зин кунед». Пас харро барои ӯ зин карданд; ва ӯ бар он савор шуд, ва аз пайи марди Худо рафт, ва ӯро ёфт, ки зери дарахти булуте нишаста буд. Ва ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳамон марди Худо ҳастӣ, ки аз Яхудо омадаӣ?» Ва ӯ гуфт: «Ман ҳастам». Он гоҳ ба ӯ гуфт: «Бо ман ба хона биё ва нон бихӯр». Ва ӯ гуфт: «Ман наметавонам бо ту баргардам ва наметавонам бо ту дохил шавам; ва дар ин ҷо бо ту на нон хоҳам хӯрд ва на об хоҳам нӯшид. Зеро ба ман бо каломи Худованд гуфта шуд: “Дар он ҷо нон махӯр ва об манӯш, ва аз ҳамон роҳе ки омадаӣ, барнагард”». Ӯ ба вай гуфт: «Ман низ, мисли ту, набаре ҳастам; ва фариштае ба воситаи каломи Худованд ба ман сухан гуфта, гуфтааст: “Ӯро бо худ ба хонаи худ баргардон, то нон бихӯрад ва об бинӯшад”». Аммо ӯ ба вай дурӯғ гуфт. Пас ӯ бо вай баргашт, ва дар хонаи ӯ нон хӯрд ва об нӯшид. Ва воқеъ шуд, ҳангоме ки онҳо назди суфра нишаста буданд, ки каломи Худованд бар он набие, ки ӯро баргардонда буд, нозил шуд. Ва ӯ ба марди Худое, ки аз Яхудо омада буд, нидо карда, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: Азбаски ту аз амри даҳони Худованд сарпечӣ кардӣ ва ҳукмеро, ки Худованд Худои ту ба ту фармуда буд, нигоҳ надоштӣ, балки баргаштӣ ва дар он ҷое ки Ӯ ба ту гуфта буд: “Нон махӯр ва об манӯш”, нон хӯрдӣ ва об нӯшидӣ, ҷасади ту ба мақбараи падаронат нахоҳад расид». 3 Подшоҳон 13:11–22.

Паёми фариштаи дуҷум дар тобистони соли 1844 аз он иборат буд, ки калисоҳои протестантӣ сукут карда, духтарони католикият гардидаанд. Адвентизми миллерӣ мардонро занонро даъват мекард, ки он мазҳабҳоро тарк намоянд, зеро дар онҳо бокӣ мондан марғи рӯҳонӣ ва абадиҳо дар пай дошт. Пайғамбари дурӯғини Байт-Ил низоми диниеро ифода мекунад, ки Ёробъом дар Байт-Ил барпо карда буд. Он низоме буд, ки суратеро барои ҳайвон барпо намуд, ва он ҳайвоне, ки аз он нусхабардорӣ карда шуд, ҳайвони католикият аст. Протестантҳо ҳамчунон худро протестант мешумориданд, вале ҳамзамон риояи рӯзи офтобро ҳамчун рӯзи ибодат идома медоданд, ки он нишони қудрати католикият мебошад.

Протестантҳо даъво мекунанд, ки протестантанд, ҳарчанд ягона таърифи протестант ин аст, ки бар зидди Рум эътироз кунад; ва бо ин корашон иқрори онҳо тасвири калисои Рум аст, зеро вай низ худро муассисаи масеҳӣ меномад, гарчанде ки барои ин даъво ҳеҷ асоснокии Китоби Муқаддасӣ надорад. Даъвои вай бар ҳокимияти тикӣ ва беҳосили анъана ва одат бино ёфтааст, ки ҳамон ҳокимияти козибест, ки протестантизм низ ба кор мебарад, ҳангоме ки худро протестант меноманд. Ҳамин мантиқ буд, ки Адвентистони рӯзи ҳафтумро кӯр карда буд, то бовар кунанд, ки чун Лаодикиён, онҳо ҳанӯз ҳам дар муносибати амни аҳдӣ қарор доранд. Ҳамин ҳамон ҳокимияти козиб буд, ки Исроили қадим эълон мекард, вақте мегуфтанд: «Маъбади Худованд, маъбади Худованд — мо ҳастем».

«Огоҳӣ аз ҷониби қавми яҳуд қабул карда нашуд. Онҳо Худоро фаромӯш карданд ва мақоми волои худро ҳамчун намоёндагони Ӯ аз назар дур сохтанд. Баракатҳое, ки гирифта буданд, ба ҷаҳон ҳеҷ баракате наовард. Ҳамаи бартариҳои худро барои ҷалоли хеш аз худ карданд. Онҳо Худоро аз хидмате ки аз онҳо талаб мекард, маҳрум сохтанд, ва ҳамчунин ҳамнавьони худро аз роҳнамоии динӣ ва намунаи муқаддас маҳрум намуданд. Монанди сокинони ҷаҳони пеш аз тӯфон, онҳо ҳар ҳаёли дили шарири худро ба амал бароварданд. Ҳамин тавр онҳо чизҳои муқаддасро масҳара вонамуд карда,

мегуфтанд: “Маъбади Худованд, маъбади Худованд, маъбади Худованд инҳоянд” (Ирмиё 7:4), дар айни замон ки хислати Худоро нодуруст муаррифӣ мекарданд, номи Ёро беҳурмат месохтанд ва муқаддасгоҳи Ёро олуи менамуданд.»

«Боғбононе ки бар тоқзори Худованд муваққал гардида буданд, ба амонати худ содиқ набуданд. Қоҳинон ва муаллимон устодони амин барои мардум набуданд. Онҳо некиву раҳмати Худо ва ҳаққи Ёро бар муҳаббат ва хизмати онҳо ҳамеша пеши назари мардум нигоҳ намедоштанд. Ин боғбонон қалолӣ худро меҷустанд. Онҳо меҳостанд самаран тоқзорро ба ихтиёри худ дароранд. Тамоми кӯшиши онҳо ин буд, ки таваҷҷуҳ ва эҳтиромро ба сӯи худ ҷалб намоянд». Масалҳои Масеҳ, 292.

Дар соли 1863 ҳаракати миллериҳо ба анҷом расид, аммо он ҳанӯз дар соли 1856 аз он ки ҳаракати филаделфиён бошад, бозистода буд. Радкардани паёми Мусо («ҳафт замон»), ки аз ҷониби Илёс (William Miller) пешниҳод гардида буд, сурат гирифт, ва ин радқунӣ бар пояи методологияи пайғамбари дурӯғини Байт-Ил асос ёфта буд. Соли 1863 анҷоми шасту панҷ сола буд, ки дар соли 1798 оғоз ёфта буд, ва анҷоми пешгӯии боби ҳафтуми Ишаёё буд.

Ва дар айёми Оҳоз писари Ютом, писари Уззиё, подшоҳи Яхудо, ҷунин воқеъ шуд, ки Расин, подшоҳи Сурия, ва Фақоҳ писари Рамалё, подшоҳи Исроил, бар зидди Ерусалим барои ҷангидан бар он бароманд, вале натавонистанд бар он ғолиб оянд. Ва ба хонаи Довуд хабар дода шуд, ки: «Сурия бо Эфроим иттиҳод кардааст». Ва дили ӯ ва дили қавмаш ба ларза омад, ҷунон ки дарахтони ҷангал аз бод ба ларза меоянд. Он гоҳ Худованд ба Ишаёё гуфт: «Акнун ту ва писарат Шеарёшуб бароед, то Оҳозро дар қанори ноаи ҳавзи болоӣ, дар шохроҳи саҳрои ҷомашӯӣ, пешвоз гиред; ва ба ӯ бигӯ: “Эҳтиёт кун ва ором бош; натарс ва дилат аз ин ду думчаи оташпораи дудқунанда, аз ғазабӣ шадиди Расин бо Сурия ва писари Рамалё суст нашавад. Азбаски Сурия, Эфроим ва писари Рамалё бар зидди ту машварати бад карда, гуфтаанд: Биёед бар зидди Яхудо бароем, онро ба изтироб оварем, барои худ дар он рахнае боз кунем, ва дар миёни он подшоҳе барқарор намоем, яъне писари Табъил, — бинобар ин ҷунин меғӯяд Худованди Худо: Ин устувор нахоҳад монд ва ба амал нахоҳад омад. Зеро сари Сурия Димишқ аст, ва сари Димишқ Расин аст; ва дар давоми шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, то ки дигар қавме набошад. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалёст. Агар имон наоваред, ба яқин устувор нахоҳед шуд”». Ишаёё 7:1–9.

Пешгӯии шасту панҷсолаи ояти ҳаштум нишон медиҳад, ки «дар давоми» ҳамина муҳлати шасту панҷ сол подшоҳии шимолӣ даҳ сибт ба асирӣ бурда хоҳад шуд. Ин рӯё дар соли 742 то милод сабт гардид, ва нӯздаҳ сол баъд, дар соли 723 то милод, Эфроим пароканда шуда, аз ҷониби ошуриён ба асирӣ бурда шуд. Дар соли 677 то милод, дар анҷоми он шасту панҷ сол, подшоҳ Менашше асир гирифта шуда, ба Бобил бурда шуд. Нуқтаи оғоз дар соли 742 то милод ҷанги шаҳрвандиро миёни подшоҳии шимолӣ ва подшоҳиҳои ҷанубии Исроил нишон медиҳад, ҳама тавре ки соли 1863 маркази воқеии Ҷанги шаҳрвандӣ дар Иёлоти Муттаҳида миёни Шимол ва Ҷанубро нишон медиҳад. Ин пешгӯӣ аз ҷониби Ишаёё дар сарзамини аслии қалол (Яхудо) эълон карда шуд, ва пешгӯии соли 1863 дар сарзамини рӯҳонии қалол (Иёлоти Муттаҳида) иҷро гардид.

Дар дохили нубуввати шасту панҷсола се аломати роҳ вучуд дорад. Ҷанги шаҳрвандии соли 742 то милод, пас аз нӯздаҳ сол бо пароканда шудани подшоҳии шимолӣ дар соли 723 то милод идома меёбад. Дар поёни шасту панҷ сол подшоҳии ҷанубӣ пароканда гардид. Ин нубувват, бо дарбар гирифтани оғоз ва анҷоми он, ҳар ду «ғазаб»-и Худоро бар зидди подшоҳҳои шимолӣ ва ҷанубӣ ифода мекунад, ва пеш аз ин ду ғазаб дар нуктаҳои оғози онҳо нӯздаҳ сол меояд, ва сипас пас аз амалӣ шудани онҳо боз нӯздаҳ соли дигар пайравӣ мекунад.

Тамоми сохтори хиастикӣ давраи ҷанги шаҳрвандиро миёни шимол ва ҷануб муайян месозад, ки ҳам ибтидо ва ҳам анҷомро нишонгузори мекунад. Дар миёни ин ибтидо ва анҷом, ҳар ду муҳолифи ҷанги шаҳрвандӣ ба асорат бурда шуданд, ва дар он шасту панҷ сола ки онҳо аз ҳолати асорати парокандаи мутақобили худ ҷамъ оварда шуда, ба як миллат муттаҳид мегарданд, ба соли 1863 мерасанд, ки таърихи Ёлломиаи Озодсозист, ки ғуломонро озод намуд. Пешгӯии ҷанги шаҳрвандӣ дар Яҳудои айнӣ бо ҷанги шаҳрвандӣ дар Яҳудои рӯхонӣ ба анҷом мерасад, зеро Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо ибтидои он тасвир менамояд, зеро Ё Алфа ва Омега аст.

Таърихи соли 1863 бо таърихи соли 742 то милод муаррифӣ шудааст, вақте ки набӣ Ишаёё ҳамроҳи писараш ба подшоҳи шарии Яҳудо (Оҳоз) паём расонид. Соли 742 то милод дар ин порча бо шаҳодати подшоҳ Оҳоз, ки подшоҳи Яҳудо буд ва хизмати муқаддасгоҳи Худоро баста буд ва ба қохини аъзами худ амр дода буд, ки намунаи маъбади суриягиро дар ҳуди ҳудуди муқаддасгоҳи заминии Худо барпо кунад, муаррифӣ шудааст.

Дар таърихи подшоҳи шарир Аҳоз (ки дар нубуввати Ишаёё ҳамчун соли 742 то милод нишон дода шудааст), роҳбари Ерусалим ибодати бутпарастиро (католикизмро) ба қалисои Худо ворид намуд, ҳамон тавре ки адвентизми лаодиқиягӣ ба усули протестантизми муртад бозгашт, то ки паёми Мусоро, ки тавассути Илёс расонда шуда буд, рад намояд. Дар соли 742 то милод, Ишаёё подшоҳи шарии Яҳудоро дар қанори охири наҳри ҳавзи боло, назди саҳрои фуллер, рӯ ба рӯ шуд, ва ҳангоми ин қор писарашро низ бо худ овард. Номи писараш аломате буд, ва вақте ки он набӣ аз Яҳудо бо подшоҳ Ёробёом рӯ ба рӯ шуд, ӯ низ ба вай аломате дод.

Инак, ман ва кӯдаконе ки Худованд ба ман додааст, барои аломатҳо ва барои мӯъҷизот дар Исроил аз ҷониби Худованди лашқарҳо ҳастем, ки дар кӯҳи Сион сокин аст. Ишаёё 8:18.

Номи писари Ишаёё — «Шеорашуб» — маънояш ин аст: «Бақияе хоҳад баргашт». Онҳое ки «бармегарданд» ва он бақияро ташкил медиҳанд, ҳамонҳоянд, ки дар вақти таъхир ёфтани муддат мунтазири Худованд мемонанд.

Ва ман Худовандро мунтазир хоҳам шуд, ки рӯи Худо аз ҳонадони Яъқуб пинҳон месозад, ва ба Ё умед хоҳам баст. Инак, ман ва фарзандоне ки Худованд ба ман додааст, барои аломатҳо ва барои мӯъҷизаҳо дар Исроил ҳастем аз ҷониби Худованди лашқарҳо, ки дар кӯҳи Сион сокин аст. Ишаёё 8:17, 18.

Ҳангоме ки Ишаъё дар соли 742 пеш аз милод бо подшоҳи шарир Оҳоз рӯ ба рӯ мешавад, ӯ намояндаи онҳост, ки «интизорӣ кашидаанд», зеро ҳамаи анбиъ дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, ва онҳое ки дар айёми охир «интизорӣ мекашанд», ҳамонҳоянд, ки ноумедии аввалро аз сар гузаронидаанд. Ирмиё гумон кард, ки Худо дурӯғ гуфтааст ва боронро боздоштааст, ва Ишаъё бар он аст, ки Худо «рӯи Худо аз хонадони Яъқуб пинҳон кардааст», аммо Ишаъё қарор медиҳад, ки интизор хоҳад шуд ва Худовандро хоҳад ҷуст, ки ин намояндаи «доноварон» дар замони таъхири рӯъё мебошад. Онҳое ки воқеан бозгаштанд ва гаронбаҳоро аз пасту палид чудо карданд, ва мебоист даҳони Худо гарданд, муҳр зада шуданд, ва бинобар ин бо онҳое муқобил гузошта мешаванд, ки нишони ҳайвонро мегиранд.

Ва бисёре аз миёни онҳо пешпо хоҳанд хӯрд, ва хоҳанд афтод, ва шикаста хоҳанд шуд, ва ба ۛ хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд. Шаҳодатро бибанд, ва шариатро дар миёни шогирдони ман мӯҳр намо. Ва ман Худовандро, ки рӯи Худо аз хонадони Яъқуб пинҳон медорад, интизор хоҳам шуд, ва ба ӯ умед хоҳам баст. Инак, ман ва фарзандоне ки Худованд ба ман додааст, барои аломатҳо ва барои мӯъҷизот дар Исроил аз ҷониби Худованди лашкарҳо ҳастем, ки дар кӯҳи Сион сокин аст. Ва ҳангоме ки ба шумо гӯянд: «Ба назди соҳибони арвоҳ ва ҷодугароне ки пичир-пичир мекунанд ва замзама менамоянд, мурочиат кунед», — оё қавме набояд ба Худои худ мурочиат кунад? Оё барои зиндагон ба мурдагон мурочиат кунанд? Ба шариат ва ба шаҳодат! Агар онҳо мувофиқи ин сухан сухан нагӯянд, аз он ҷост, ки дар онҳо ҳеч нур нест. Ишаъё 8:16–20.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ин суханони Хоҳар Уайт нестанд, балки суханони Худованданд, ва расули ӯ онҳоро ба ман додааст, то ман онҳоро ба шумо бирасонам. Худо шуморо даъват мекунад, ки дигар бо ӯ ба муқобили яқдигар амал накунад. Дастуроти бисёре дода шуд дар бораи мардоне, ки худро масеҳӣ меноманд, дар ҳоле ки хислатҳои Шайтонро зоҳир месозанд ва бо рӯҳ, сухан ва амал ба пешрафти ростӣ муқовимат мекунанд, ва бешак он роҳро пайравӣ менамоянд, ки Шайтон онҳоро ба он мебарад. Дар саҳтдилии дили худ онҳо ҳокимиятеро ба даст гирифтаанд, ки ба ҳеч вачҳ ба онҳо тааллуқ надорад ва набояд онро ба қор баранд. Устои бузург мегӯяд: “Ман вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард.” Одамон дар Батл-Крик мегӯянд: “Мо маъбади Худованд ҳастем, маъбади Худованд ҳастем”, аммо онҳо оташи оддиро ба қор мебаранд. Дилҳои онҳо ба воситаи файзи Худо нарма ва мутеъ нагардидаанд». Manuscript Releases, volume 13, 222.